

JUSTITISMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 17. april 2012
Kontor: EU-formandskabs-
sekretariatet
Sagsbeh: Mette Johansen
Sagsnr.: 2012-0030-0516
Dok.: 374072

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 317 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. januar 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Morten Bødskov

/

Johan K. Legarth

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 317 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for, i hvilke tilfælde Danmark har anmodet om parallelaftaler med EU på retsområdet og dette ikke blev imødekommet, herunder hvilken begrundelse der blev givet for afslaget, samt hvilke konsekvenser dette konkret har for Danmarks samarbejde med andre EU-lande.”

Svar:

Efter forudgående drøftelser i Folketingets Europaudvalg anmodede Danmark i 2001 om på mellemstatsligt grundlag at blive tilknyttet følgende seks retsakter på det civilretlige område samt på området for asyl- og indvandring: Konkursforordningen¹, Bruxelles II-forordningen², forkyndelsesforordningen³, Bruxelles I-forordningen⁴, Eurodac-forordningen⁵ og Dublinregelsættet⁶.

Kommissionen tog stilling til den danske anmodning i april 2002. Kommissionen fandt, at parallelaftaler kun kan anvendes i undtagelsestilfælde og må udgøre en overgangsordning. Parallelaftaler kan endvidere kun accepteres, hvis Danmarks deltagelse fuldt ud er i Fællesskabets og dets borgeres interesse, og hvis de krav, der stilles til Danmark, er identiske med dem, der stilles til alle medlemsstaterne, således at det sikres, at bestemmelser med samme indhold gælder i Danmark og i de øvrige medlemsstater. Kommissionen lagde herved vægt på, at Danmark suverænt kan beslutte at give afkald på forbeholdet, såfremt man fra dansk side ønsker at blive tilknyttet samarbejdet.

¹ Rådets forordning (EF) nr. 1345/2000 af 29. maj 2000 om konkurs

² Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn

³ Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager

⁴ Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område

⁵ Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af ”Eurodac” til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen

⁶ Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne og aftale herom med Norge og Island

På den baggrund blev det fra Fællesskabets side besluttet at indlede forhandlinger om indgåelse af aftaler mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende fire af de seks retsakter, der var omfattet af anmodningen: Forkynningsforordningen, Bruxelles I-forordningen, Dublin-forordningen og Eurodac-forordningen, mens Danmarks anmodning ikke blev imødekommet for så vidt angår konkursforordningen og Bruxelles II-forordningen.

Konkursforordningen omhandler konkursbehandling mv. i tilfælde, hvor skyldnerens aktiver befinder sig i flere EU-medlemsstater. Forordningen indeholder således bestemmelser om kompetence, lovvalg og gensidig anerkendelse af retsafgørelser om konkurs, samtidig med at den bidrager til en koordinering af de foranstaltninger, der skal træffes i forbindelse med en insolvent skyldners aktiver.

Konsekvensen af, at konkursforordningen ikke gælder i Danmark er, at Danmark står uden for EU-samarbejdet om gensidig anerkendelse af konkurser. Bortset fra i forhold til Sverige og Finland, hvor den nordiske konkurskonvention finder anvendelse, betyder det, at spørgsmålet om virkningerne af en dansk konkurs i de øvrige EU-medlemsstater afgøres efter den pågældende stats egen lovgivning. Spørgsmålet om virkningerne i Danmark af en konkurs i en anden EU-medlemsstat, bortset fra Sverige og Finland, afgøres tilsvarende efter dansk ret.

Bruxelles II-forordningen, som Danmark anmodede om at blive tilknyttet, er efterfølgende afløst af den såkaldte Bruxelles II bis-forordning⁷, som navnlig finder anvendelse på sager om forældreansvar (forældremyndighed, barnets bopæl, samvær mv.) samt separation og skilsmisse. Forordningen indeholder således bl.a. regler om international kompetence og gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser fra andre EU-medlemsstater i sådanne sager. Forordningen indeholder endvidere regler om samarbejde mellem centrale myndigheder om forældreansvar.

Konsekvensen af, at forordningen ikke gælder i Danmark, er navnlig, at Danmark står uden for EU-samarbejdet om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser på de ovennævnte sagsområder, herunder samarbejdet mellem centrale myndigheder.

⁷ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000

Gennem en række internationale konventioner, der er udarbejdet i regi af Europarådet eller Haagerkonferencen om International Privatret, samarbejder Danmark med de øvrige EU-medlemsstater om en række af de sagsområder, der er omfattet af Bruxelles II bis-forordningen. I nordisk regi deltager Danmark ligeledes i et konventionssamarbejde med Sverige og Finland om disse sagsområder.

Sammenlignet med disse konventioner muliggør forordningen imidlertid et mere intensivt samarbejde, der skal gøre det nemmere, hurtigere og sikrere at få anerkendt og fuldbyrdet en afgørelse om forældreansvar, separation eller skilsmisse i en anden EU-medlemsstat.

Uden for konventionssamarbejdet afgøres spørgsmål om anerkendelse og fuldbyrdelse af danske afgørelser om forældreansvar, separation eller skilsmisse i de øvrige EU-medlemsstater efter den pågældende stats egen lovgivning, og anerkendelse og fuldbyrdelse i Danmark af sådanne afgørelser truffet i en anden EU-medlemsstat afgøres efter dansk ret.